

ΤΟ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ.

Τὴν Κυριακὴν, 12^{ην} /25^{ην} Μαΐου 2014, Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Καθολικὸν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τὸ Πατριαρχικὸν Συλλεΐτουργον τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαίου καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ ἐκ μέν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου καὶ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Ἰταλίας καὶ Μελίτης κ. Γενναδίου, Περγάμου κ. Ἰωάννου, Πριγκηποννήσων κ. Ἰακώβου, Γαλλίας κ. Ἐμμανουήλ, Σασίμων κ. Γενναδίου καὶ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Τελμησοῦ κ. Ἰώβ• ἐκ δέ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, τοῦ Πατριαρχικοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀνθηδῶνος κ. Νεκταρίου,

τῶν Ἱερέων συνοδῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιμανδριτῶν, τῶν Ἀρχidiaκόνων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Πανοσιολογιωτάτου Μ. Ἀρχidiaκόνου κ. Μαξίμου Βγενοπούλου, τοῦ Πανοσιολογιωτάτου δ. Πατριαρχικοῦ Διακόνου κ. Ἀνδρέου Σοφianoπούλου, καὶ τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Εὐλογίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας ὑπὸ τὸν Πρωτοψάλτην τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀριστόβουλον, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη, τῇ συμμετοχῇ πολλοῦ λαοῦ ἐξ Ἱεροσολύμων καὶ ἐξ Ἑλλάδος, Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας, Ρωσίας καὶ ἄλλων Ὀρθοδόξων χωρῶν, καὶ πολλῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν προσερχόντων πρὸς τὸ τέλος τοῦ Συλλεΐτουργου, ἐξ αἰτίας τῶν μετρῶν ἀσφαλείας εἰς τὰς ὁδοὺς, (λόγῳ τῆς ἐπικειμένης τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ, συναντήσεως εἰς τὸν Νάον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, τῇ ὑποδοχῇ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καὶ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Φραγκισκανῶν, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Κουστωδοῦ π. Pierre Batista Pizaballa).

Εἰς τὸ Καθολικὸν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τῆς θείας Λειτουργίας τελεσθείσης, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἐλληνιστί:

Λίαν ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ, Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως καὶ Νέας Ῥώμης, Παναγιώτατε Οἰκουμενικέ Πατριάρχα κ.κ. Βαρθολομαῖε.

Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῆς Βασιλευούσης τῶν Πόλεων καὶ ἡ Σιώνιτις Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῆς Πόλεως τοῦ Βασιλέως τοῦ Μεγάλου, ἐπόμεναι

τῇ τάξει καί παραδόσει τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀντήλλαξαν ἤδη ἐν τῷ παρελθόντι τάς καθιερωμένας «Εἰρηνικὰς» αὐτῶν ἐπισκέψεις καί δὴ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Ἡμῖν Παναγιότητος καί τῆς Ὑμετέρας Μετριότητος.

Σήμερον, αἱ δύο μεγάλοι πρεσβυγενεῖς ἱστορικαὶ Ἐκκλησίαι αὗται, συναντῶνται καί πάλιν καί ἀδελφικῶς ἀσπάζονται ἀλλήλας κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, ἵνα συναντηθῇ εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν μετὰ τῆς Αὐτοῦ Ἀγιότητος τοῦ Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πεντήκοντα ἐτῶν, ἀφ' οὗ κατὰ τό σωτήριον ἔτος 1964, συνηνητήθησαν εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν ὁ ἀείμνηστος Προκάτοχος τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρας καί ὁ Πάπας Ρώμης Παῦλος ὁ Στ', μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Προκατόχου ἡμῶν, Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδίκτου, ὅτε καί ἦσαν ἀμοιβαίως τὰ ἀναθέματα καί ἤρχισε ὁ θεολογικὸς διάλογος μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου καί τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἔφερε καρποὺς κατανοήσεως, ἐγγύτητος καί συμφιλίωσης, εὐχόμεθα δέ ὅπως φέρῃ ἔτι πλείονας καρποὺς πλήρους συμφωνίας ἐν τοῖς δόγμασι καί ἐκκλησιαστικῇ ἐνότητι, ὅπως ἐκπληρωθῇ ἡ προσευχὴ τοῦ Κυρίου, «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» (Ἰω. 17, 21).

Ἐπὶ τῇ εὐλογημένῃ συναντήσει ταύτῃ βιοῦμεν καί πάλιν εὐγνωμόνως τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα ἐνηργήθησαν διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν ταύτην καί τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, ἧς ἡμεῖς ἐλέω Θεοῦ προκαθήμεθα. Ἀναμιμνησκομέθα δηλονότι ὅτι ἐν τῇ Γῇ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, τῇ Γῇ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐφάνη ὁρατῶς καί σωματικῶς καί συνανέστράφη τούς ἀνθρώπους ἐν τῷ Μονογενεῖ Αὐτοῦ Υἱῷ, Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ Ναζωραίῳ, ἐνανθρωπήσαντι, κατὰ σάρκα ἐκ Παρθένου γεννηθέντι, σταυρωθέντι, ἐκ νεκρῶν ἀναστάντι καί εἰς οὐρανοὺς ἀναληφθέντι καί θεμελιώσαντι τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τό ὑπερῶν τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου καί τῆς Πεντηκοστῆς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Αὐτοῦ.

Τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην, τὴν ἀρξαμένην ἐν τῇ Παλαιᾷ καί τελειωθείσαν καί σφραγισθεῖσαν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, παρέλαβε καί ἐμελέτησε ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῆς Πόλεως τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, εἰς Συνόδους, τὰς ἐπτὰ Οἰκουμενικὰς καί ἄλλας τοπικὰς, καί ἀγιοπατερικῶς καί ἀγιοπνευματικῶς διηρμήνευσε, διεσάφησε καί ἱεραποστολικῶς διέδωσε διὰ τῶν Ἀρχιερέων καί Πατέρων Αὐτῆς, ὧν ἐγκριτώτεροι οἱ ἅγιοι Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καί Φώτιος ὁ Μέγας, καί εἰς ἄλλας Ἐκκλησίας διὰ βίωσιν, ζωὴν καί σωτηρίαν.

Τό ἔργον τοῦτο θεωροῦσαι ὡς ἐμπειστευμένην παρακαταθήκην ἡ Ἐκκλησία τῆς θείας Ἀποκαλύψεως τῆς Ἀγίας Σιών, καί ἡ Ἐκκλησία τῶν Συνόδων, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντίνου Πόλεως, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, βιοῦμεν καί μαρτυροῦμεν καί εἰς τὰς ἄλλας Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, μεθ' ὧν εὐρισκόμεθα εἰς θεολογικόν διάλογον, ἀλλὰ καί εἰς τόν κόσμον ὅλον δι' εἰρήνην, δικαιοσύνην, συνδιαλλαγὴν, συμφιλίωσιν καί εἰρηνικὴν θρησκευτικὴν συνύπαρξιν.

Τὴν θείαν παρακαταθήκην ταύτην βιοῦμεν καί σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ Πατριαρχικῷ καί Πολυαρχιερατικῷ Συλλειτούργῳ τούτῳ, ἐν τῇ πλήρει ἐν Χριστῷ κοινωνίᾳ ἡμῶν ἐν τῷ κοινῷ ποτηρίῳ τοῦ ἀχράντου Σώματος καί τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ καί προσδεχόμεθα ἐν αὐτῷ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, συγχώρησιν πλημελημάτων, εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσιν, δύναμιν ἐξ ὕψους ἄνωθεν, εὐφροσύνην, χαρὰν καί ἀγαλλίασιν, ἵνα μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεων ἡμῶν μεταδίδωμεν ἐκ τοῦ περισσεύματος τῶν καρδιῶν ἡμῶν εἰς τοὺς ζῶντας, «οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον, ἀλλ' ἐπὶ παντί ρήματι Θεοῦ» (Λουκ. 4, 4) καί ἐκ τοῦ ὑστερήματος τῶν γεννημάτων ἡμῶν εἰς τὰ θύματα

τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, τούς ὑποφέροντας ἐκ τῆς πείνης καί ἐξουθενωμένους ἐκ τῆς κοινωνικῆς καί ἄλλης ἐκμεταλλεύσεως καί ἀπαλύνωμεν καί ἀνακουφίζωμεν τόν πόνον αὐτῶν, γινόμενοι μιμηταί τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ὅστις «οὐκ εἶχε ποῦ τήν κεφαλὴν κλίνῃ» (Ματθ. 8, 20), καί ἔπαθε ἀπαθῶς καί συνεταυτίσθη μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ πτωχείᾳ ἡμῶν καί διὰ τοῦ θανάτου Αὐτοῦ καί τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐχαρίσατο ἡμῖν ζωὴν τήν αἰώνιον.

Ἐπὶ τῇ δωρεᾷ ταύτῃ τῆς ἀφάτου θείας συγκαταβάσεως, τῆς χαρισθείσης ἡμῖν καί πάλιν καί ἐν τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ ταύτῃ μεταξύ τοῦ Γολγοθᾶ καί τοῦ Παναγίου Τάφου, μεταξύ Σταυροῦ καί Ἀναστάσεως, δόξαν καί αἶνον καί εὐχαριστίαν καί δοξολογίαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ μετὰ τοῦ Υἱοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, νῦν καί ἀεὶ καί πάντοτε ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

Ἀνταπαντῶν ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος εἶπε τὰ κάτωθι:

«Μακαριώτατε Πατριάρχα Ἱεροσολύμων κύριε θεόφιλε, μετὰ τῆς περὶ Ὑμᾶς σεβασμίας Ἱεραρχίας, τοῦ εὐαγοῦς κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας,

Χριστός Ἀνέστη!

Εὐρισκόμενοι εἰς τούς ἱερούς τούτους χώρους, εἰς τούς ὁποίους ἱεουργήθη τό ἐπὶ γῆς Μυστήριον τῆς ἐνσάρκου θείας Οἰκονομίας διὰ τήν σωτηρίαν τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου, δοξολογοῦμεν τόν Ἀναστάντα Κύριον, ἄδοντες Αὐτῷ, ὁ νέος Ἰσραήλ, ὁμοῦ μετὰ τοῦ παλαιοῦ, «ἐπινίκιον ᾠδὴν, ὅτι δεδόξασται».

Ἀξιῶνει ἡμᾶς, Μακαριώτατε ἀδελφέ, ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας φιλανθρώπως νά ἐπιτελῶμεν καί σήμερον τό μυστήριον τῆς ἐν Αὐτῷ ἀδελφότητος, ἔχοντες ὡς κυρίαν ἀναφοράν τῆς συνάξεως καί τῆς συναντήσεώς μας τήν τέλεσιν τῆς θείας Εὐχαριστίας, τοῦ μυστηρίου τῆς ἐνότητός μας ἐν τῷ μυστικῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας, διό καί δοξάζομεν μεγαλύνοντες τό μέγα καί ἄπειρον Ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὅτι «εἰσήγαγεν ἡμᾶς εἰς ὅρος ἁγιάσματός» Του.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφει πρὸς τούς Κορινθίους ὅτι οἱ ποιμένες τῶν λογικῶν προβάτων ἀλλὰ καί πάντες οἱ χριστιανοί, εἴμεθα «θεοῦ συνεργοί, θεοῦ γεώργιον καί θεοῦ οἰκοδομή», διὰ νά κατακλείσῃ, ὁ τῶν ἐθνῶν κῆρυξ καί διδάσκαλος, μέ τήν ἐπισήμανσιν ὅτι ἐπὶ πλέον εἴμεθα καί Ναός τοῦ Θεοῦ, ὅπου τό Πνεῦμα Αὐτοῦ κατοικεῖ, καί ἡ ἐγκατοίκησίς Του μᾶς ὠθεῖ νά πραγματῶμεν καθημερινῶς τήν κλῆσιν τῆς ἁγιότητος, «ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ ἅγιός εἰμι» (Α΄ Πέτρ. α΄ 16), ἡ ὁποία ἁγιότης μᾶς παρέχεται μέσῳ τῆς συνόλου ζωῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καί τῆς ἐν αὐτῇ βιοτῆς καί πολιτείας μας.

Μακαριώτατε,

Ἐχοντες ὅλην τήν καρδίαν καί τήν διάνοιαν καί ἀπάσας τάς διαθέσεις τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος πρὸς τόν πλαστοουργόν καί ρύστην Θεόν ἡμῶν καί διακονοῦντες ἀκλινῶς τήν ἀμώμητον ἡμῶν Ὁρθόδοξον πίστιν καί Ἐκκλησίαν, ἀφίχθημεν εἰς τήν Ἁγίαν Πόλιν, ἵνα μνησθῶμεν ἱστορικῆς στιγμῆς ἐντός τῆς ἐν χρόνῳ πορείας τῆς ἀνθρωπότητος καί ἰδίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Πρόκειται διὰ τήν πρό πεντηκονταετίας πραγματοποιηθεῖσαν ἐπίκαιρον συνάντησιν ἀγάπης καί διαλόγου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἐν τῷ προσώπῳ δύο ἱστορικῶν πνευματικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν, τοῦ ἐκ τῶν προκατόχων ἡμῶν

Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καί τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ Στ΄.

Ἦλθομεν διά νά συναντήσωμεν τόν διάδοχον τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου Πάπα ἀδελφόν Φραγκίσκον. Ἦλθομεν καί πάλιν εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν διά νά ἀποτιμήσωμεν τήν ἔκτοτε μέχρι σήμερον ἐν διαλόγῳ πορείαν τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ. Εὐρισκόμεθα ἐδῶ διά νά ἀνανεώσωμεν ὄχι τόσον τήν ἥδη, ἄλλωστε, οὕτως ἢ ἄλλως, καταβαλλομένην προσπάθειαν, ἀλλά τήν ἐλπίδα καί τήν προσδοκίαν, ὅτι ὁ Ἀναστάς Κύριος, «ὁ πάντας θέλων σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», εἰσακούων τῆς δεήσεως ἡμῶν καί τοῦ κόσμου παντός, θά δωρήσῃ τά εὐαγγέλια τῆς ἀγαλλιάσεως, ὅταν συναντηθῶμεν ἐν μόνῃ τῇ Ἀληθείᾳ Αὐτοῦ, εἰς τήν ὁποίαν ὁδηγεῖ καί δέον νά κατευθύνῃ ἡμᾶς μόνον ἡ Ἀποστολοπαράδοτος Χριστιανική πίστις, ἡ ὁποία καί εἶναι ὁ θέμεθλος τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ καί τῆς μεταβολῆς εἰς νέον, καί ἀποτελεῖ τήν βάσιν τῆς νίκης τῆς φθορᾶς διά τῆς ζωῆς, τῆς διαιρέσεως καί τῆς πολεμικῆς διά τῆς καταλλαγῆς καί τῆς ἐνότητος.

Ἐξειδικεύοντες τόν λόγον, ἐπισημαίνομεν ὅτι ἦλθομεν εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν, εἰς τόν χῶρον τῆς θείας ἀγωνίας, εἰς τοὺς χώρους τοῦ Γολγοθᾶ, τοῦ Παναγίου Τάφου, τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Ὑπρου τῶν Ἑλαιῶν, εἰς τόν χῶρον τοῦ «ἄχρι θανάτου» καί μάλιστα σταυρικοῦ, πόνου τοῦ θεανθρώπου Κυρίου, διά νά ἐκφράσωμεν καί ἡμεῖς, ὁ ἀδελφός Πάπας Φραγκίσκος καί ὁ ρωμαιοκαθολικός κόσμος καί ἡ ἡμετέρα Μετριοτής, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, ἦλθομεν, λέγομεν, ἐν ταπεινότητι, ἐν ἰλαρότητι, ἐν φόβῳ καί τρόμῳ, ἵνα προσψάσωμεν τό μυστήριον τῆς θείας ἐντολῆς «ἵνα ὦμεν ἕν», τό μυστήριον τῆς προσευχῆς καί τῆς διακονίας τῆς πορείας τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, μετά αἰώνων ἀπομόνωσιν, πρὸς τήν καταλλαγὴν καί τήν ἐνότητα, ὡς οἱ ἔσχατοι σήμερον κρίκοι εἰς τήν ἐγκαινιασθεῖσαν πρὸ πεντηκονταετίας νέαν ἐποχὴν διαλόγου, διμεροῦς καί πολυμεροῦς. Ἐν τῷ διαλόγῳ τούτῳ μεταξύ ἀνθρώπων, ἐπικαλουμένων τόν θεῖον φωτισμόν, οὐδόλως «σπουδάζομεν λαθεῖν», ἀλλά μόνον ἵνα «ρήματι ἐκπλαγῶμεν» καί «ἐλκύσωμεν τήν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ καί φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι (τῆς διαιρέσεως, τοῦ μίσους, τῆς χριστοκτονίας, τῆς γενοκτονίας, τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ κλπ.) δεινῶς» ἀνθρωπότητα καί «ποτίσωμεν» αὐτήν «ὕδωρ ζωῆς».

Δοξάζομεν, ὁθεν, τόν θεόν, καί εὐχαριστοῦμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι, διότι φιλοξενεῖτε ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ τήν ἱστορικήν ταύτην στιγμήν, ἥτις εὐχόμεθα ἅπαντες, Ὁρθόδοξοι καί Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, νά ἀποδώσῃ καρπὸν ἐκατονταπλασίονα, καρπὸν καί ἀπαύγασμα ὕδατος πίστεως, ἀγαλλίασιν καί λύτρωσιν ζωῆς.

Μακαριώτατε,

Εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, μεταξύ τοῦ Παναγίου Τάφου καί τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, ὅπου ἔλαμψε τό φῶς τό ἀληθινόν, τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ. Εὐρισκόμεθα ὄντως «ὁμοῦ μετά πάντων τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστησάντων» Αὐτῷ «προπατόρων, πατέρων, πατριαρχῶν, προφητῶν, ἀποστόλων, κηρύκων, εὐαγγελιστῶν, μαρτύρων, ὁμολογητῶν, διδασκάλων» (εὐχή καθαγιασμοῦ τῶν Τιμίων Δώρων Βασιλείου τοῦ Μεγάλου). Παρίστανται ἀνά μέσον ἡμῶν τήν στιγμήν ταύτην ἡ μεγάλη χορεία τῶν προκατόχων Ὑμῶν, Μακαριώτατε, Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων καί μετ' αὐτῶν νέφος ὁλόκληρον μοναστῶν, καθηγητῶν τῆς ἐρήμου, θερμουργῶν ποιμένων, διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας συμπάσης, στύλων τῆς Ὁρθοδοξίας, μαρτύρων, ὁμολογητῶν, Ἁγίων, Ὁσίων γυναικῶν καί

άνδρῶν, εὐαγγελισαμένων καί στηριζάντων λόγοις καί ἔργοις τήν ἀμώμητον ἡμῶν πίστιν καί ὁδηγούντων εἰς εἰρήνην καί εὐδοκίαν καί σωτηρίαν πλήθη πιστῶν.

Καλούμεθα δέ νά βάλωμεν τήν χειῖρα «έν τῇ πλευρᾷ» τῆς ἀνθρωπότητος καί νά ψηλαφήσωμεν τά αἵματα καί τόν πόνον τοῦ πλησίον, μεταβάλλοντες «τῆς ψυχῆς τό δυσπειθές εἰς εὐπιστίαν».

Τοῦτον τόν τιμαλφέστατον θησαυρόν χαρίζει σήμερον εἰς ἡμᾶς ὁ Ἀναστάς Κύριος, ἵνα «ἰσχυράν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος» (Ἑβρ. ς´ 18-19).

Ποία ἡ προκειμένη ἡμῖν ἐλπίς;

Πρῶτον, ἡ διά τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καί διά τῆς προστασίας τῆς Θεοτόκου διακράτησις τῆς πίστεως ἐν μέσῳ ἀδυναμιῶν καί ἀμαρτιῶν, ἀμφιταλαντεύσεων καί ἀμφισβητήσεων, ἀπειλῶν καί ἐπιβουλῶν.

Δεύτερον, ἡ περιφρούρησις τῶν κατορθωμάτων, τῶν δημιουργημάτων καί τῶν σεβασμάτων τῆς χριστιανικῆς πίστεως, διά τῶν ὁποίων κατεκοσμήθη καί ἡγιασθη ἀπό τῶν πρώτων ἤδη χριστιανικῶν χρόνων καί ἀδιαλείπτως ἔκτοτε ὁ ἱερός χῶρος τῆς Ἱερουσαλήμ καί εὐρύτερον τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἐν πάσῃ τῇ Ἀραβίᾳ καί τῇ Μεσοποταμίᾳ καί ἀπό περάτων ἕως περάτων τῆς γῆς.

Τρίτον, ἡ διαφύλαξις τοῦ καθεστῶτος τῶν Παναγίων τούτων Προσκυμάτων, ἔνθα ἡ «μαρτυρία Ἰησοῦ Χριστοῦ» κατά τό ἀνθρώπινον.

Τέταρτον, ἡ μαρτυρία τῆς πίστεως, τῆς δι' ἀγάπης ἐνεργουμένης. Ἀγάπης πρὸς πάντας, πρὸς ὁμοδόξους καί ἑτεροδόξους, πρὸς ἑτεροθρήσκους καί ἀθρήσκους, ἀδιακρίτως. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀγάπη δέν γνωρίζει ὅρια, οὔτε ἔχει φραγμούς. Ἡ ἀγάπη ὑπερβαίνει τό πάθος καί γίνεται ἀπαθής. Ὑπερβαίνει τοὺς παροξυσμούς τοῦ φανατισμοῦ, τῆς μισαλλοδοξίας, τῆς ἐμπαθείας, τοῦ φόβου, τῆς ἀνασφαλείας. Ὅρια καί ὅρους ἔχομεν καί θέτομεν οἱ ἄνθρωποι. Ὁ Θεός εἶναι ἀπεριόριστος.

Πέμπτον, καί πρώτιστον, ἡ τήρησις τοῦ θελήματος καί τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, τοῦ «καλέσαντος τοὺς πάντας» διά τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος «εἰς ἐνότητα», καί ὁδηγοῦντος ἡμᾶς «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν». Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ καί μόνον τῆς «πάσης ἀληθείας» πορευόμεθα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πρὸς πάντα ἄνθρωπον «θέλοντα σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ ἐορτάζομεν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει καί τήν ἐπέτειον ταύτην καί ἐπιθυμοῦμεν νά τήν ἐπισφραγίσωμεν διὰ νέων βημάτων ἀπεράντου ἀγάπης πρὸς τήν κατεύθυνσιν καί μόνον τῆς ἀποκαλυφθείσης «πάσης ἀληθείας» τοῦ Χριστοῦ, ἵνα «γνωρίσωμεν τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια νά ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς».

Ἐντός τοῦ ἀπεράντου τούτου ὁρίου τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, Μακαριώτατε, Ὑμεῖς ἐκ τῆς Ἀγίας Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, ἀπό τοῦ θρόνου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, καί ἡμεῖς ἀπό τῆς οἰκουμενικῆς καθέδρας τοῦ Φαναρίου, τῆς Κωνσταντίνου Πόλεως, «τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς οἰκουμένης», ἀπό τοῦ θρόνου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ὁμοῦ καί μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν Προκαθημένων καί Ἱεραρχῶν τῆς Μιᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διακονοῦμεν τήν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, τήν πίστιν καί τήν ζωήν, καί ἐνδεδυμένοι «σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον καί βεβαίαν συμμαχίαν» «τήν ἄχραντον δύναμιν», ἱεουργοῦμεν τό μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως, «ἵνα φανερωθῇ τά ἔργα τοῦ Θεοῦ» καί ἐν ἡμῖν.

Ἐν τῇ ἱερουργίᾳ ταύτῃ τοῦ Μυστηρίου πεποιθάμεν μόνον εἰς τό «μέγα καί ἀνείκαστον πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν» τοῦ Σωτῆρος καί Θεοῦ ἡμῶν, ὁ Ὅποιος μόνος ὡς ἀληθῶς «ἐμακροθύμησεν ὑπὸ ἰουδαίων ραπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφούμενος καί ὑπὸ τῶν ἁθετούντων» Αὐτόν «πολυπραγμονούμενος».

Ἐνώπιον τοῦ Μυστηρίου τούτου τῆς σαρκώσεως, τῆς σταυρώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, «ἐστῶτες ἐν τόπῳ ἁγίῳ», ἐν τῇ Ἀγίᾳ Σιών, παρακαλοῦμεν καί δεόμεθα καί ἱκετεύομεν: «Συνέτισον ἡμᾶς», Κύριε, «ὡς τόν Θωμᾶν βοᾶν Σοι• ὁ Κύριος καί ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι» (πρβλ. δοξαστικόν ἑσπερινοῦ Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ). Ἀμήν.

Καί προσέφερε τῷ Μακαριωτάτῳ ὡς δῶρον σέτ ὠραιοτάτων ἐγκολπίων καί ἀργυροῦν Ἅγιον Δισκοπότηρον.

Μετά τήν Θείαν Κοινωνίαν καί τήν Ἀπόλυσιν τῆς Θείας Λειτουργίας, τῶν κωδῶνων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κρουομένων, ἡ Πατριαρχική Συνοδεία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνεχώρησεν ἀπό τῆς Ὁδοῦ τοῦ Πατριαρχείου διά τήν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἀνάπαυσιν, ἐν ὧσιν τοῦ ὡς ἄνω γεγονότος τῆς συναντήσεως εἰς τόν Πανάγιον Τάφον, ἡ δέ Ἱεροσολυμιτική Πατριαρχική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, συμφώνως πρὸς τό ἔθος αὐτῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/sVPLxy1hugw>

<http://youtu.be/JLxn2m8oUsk>

<http://youtu.be/SCTj-sHZrTE>

